

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci žalobce **L. J.**, bytem V. 293, D., zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2015, č. j. KUOK 105031/2015, ve věci přestupku,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí

Magistrátu města Přerova (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 8. 2015, č. j. MMPPr/103766/2015/JP.

[2] Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil porušením § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že dne 10. 6. 2015 v době kolem 8.25 hodin v Přerově, jako řidič motorového vozidla tov. zn. Mercedes Benz, RZ X, při jízdě po ulici Tovární okolo firmy Klaza, směrem k autobusovému nádraží, kde následně předmětné vozidlo bylo hlídkou Policie ČR, Dopravního inspektorátu Přerov, před domem č. p. 3, zastaveno, držel v pravé ruce u svého pravého ucha telefonní přístroj. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 1.800 Kč a dále povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1.000 Kč, to vše do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného.

[3] **V žalobě** žalobce namítá, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné pro rozpor s § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“), neboť žalovaný v rozporu s citovaným ustanovením aprobeoval rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ačkoli správní orgán I. stupně při hodnocení důkazů nerespektoval zásadu presumpce neviny. K tomu žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27. Správní orgán I. stupně upřednostnil verzi policistů před verzí žalobce, ačkoli nedisponoval žádnou indicií snižující věrohodnost tvrzení žalobce. Ze spisu se podává, že žalobce již na místě policistům uváděl, jakož i napsal do oznámení přestupku, že v ruce za jízdy nedržel telefonní přístroj, ale oplatek Delissa. Z tohoto důvodu žalobce policistům navrhoval jako důkaz předložit telefonní přístroj. Tímto by bylo prokázáno, že z něj nebylo telefonováno a že na něm není evidován ani žádný příchozí hovor. Policisté provedení tohoto důkazu odmítli, i když byli povinni telefonní přístroj ohledat i bez návrhu žalobce. Tato povinnost vyplývá z § 58 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o přestupcích“), na něhož navazuje ustanovení *lex specialis* § 67 odst. 1 a 2 zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Lze předpokládat, že policisté, kteří byli oznamovateli údajného přestupku, se budou snažit tento údajný přestupek údajnému pachateli prokázat. Vyšlo-li by najevo, že obvinění z jejich strany bylo mylné či dokonce falešné, vystavili by se kárnému postihu a rovněž by nezískali příslušné bodové ohodnocení v rámci tzv. „čárkového systému.“ K existenci „čárkového systému“ žalobce poukazuje na zprávu o výsledku šetření Veřejného ochránce práv ze dne 30. 4. 2013, sp. zn. 953/2013/VOP/MK.

[4] Dále žalobce namítá, že správní orgán I. stupně neprovedl jím navržený důkaz, a to výpis hovorů z jeho telefonního přístroje z doby údajného přestupku. Tímto se dle názoru žalobce mělo prokázat, že v době údajného přestupku nebyl z jeho telefonního přístroje uskutečněn žádný hovor. Žalobce vzal za zjištěné, že důvodem pro odmítnutí provedení jím navrženého důkazu výpisem hovorů z jeho telefonního přístroje byla skutečnost, že skutkovou podstatu údajného přestupku naplní již ten, kdo v ruce drží telefonní přístroj; logikou správního orgánu I. stupně

není tedy rozhodné, zda z něj v dané době telefonuje. Takový argument (ač obecně správný) je v daných souvislostech lichý, neboť z výpovědi svědka nstržm. L. vyplývá, že viděl žalobce telefonovat, tedy hovořit do telefonního přístroje. Provedením navrženého důkazu mohlo být zjištěno, zda svědek nstržm. L. tvrdil pravdu, tedy zda skutečně viděl, že žalobce telefonoval, přičemž zjištění této okolnosti bylo pro věc zcela zásadní, neboť jedinými důkazy proti žalobci byly právě svědecké výpovědi zasahujících policistů.

[5] Konečně žalobce namítá, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně zcela absentují úvahy správního orgánu I. stupně o zavinění žalobce ve vztahu k údajnému přestupku. Jelikož zavinění je základním znakem přestupku, nelze než konstatovat, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Rovněž je napadené rozhodnutí nezákonné pro rozpor s § 3 správního řádu, neboť ve věci zůstala důvodná pochybnost, zda žalobce spáchal přestupek, když mu nebylo nijak prokázáno zavinění.

[6] Závěrem žalobce namítá, že nebyl vyzván k doplnění odvolání, což představuje zásadní vadu řízení. Žalovaný sice uvádí, že výzva k doplnění odvolání byla žalobci doručena do datové schránky, zmocněnec žalobce však tuto skutečnost popírá.

[7] Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvádí, že námitky uvedené v žalobě proti jeho rozhodnutí jsou nedůvodné a navrhuje zamítnutí žaloby. Žalovaný není oprávněn vyhodnocovat rozsah služebního zákroku policistů. Správní orgán je pouze oprávněn vyhodnotit, zda důkazy získané při služebním zákroku, byly pořízeny v souladu s právními předpisy. Je zcela zřejmé, že policisté jsou oprávněni provádět dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu (§ 124 odst. 9 zákona o silničním provozu). Důkazem prokazujícím spáchání přestupku žalobce byly svědecké výpovědi zakročujících policistů, což je i dle názoru Nejvyššího správního soudu dostatečné k prokázání přestupkového jednání. Tento názor byl vysloven např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63, kde uvedl, že *policistu lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví.*

[8] Dále žalovaný uvádí, že je věcí žalobce, zda do spisu jako důkaz doloží výpis z telefonických hovorů, či nikoliv. Otázkou je, jak by správní orgán I. stupně prokazoval, že telefonní číslo, které by žalobce uvedl k prověření, je číslo telefonu, ze kterého bylo voláno, případně byl přijímán hovor v době těsně před silniční kontrolou. Žalovaný je toho názoru, že pokud žalobce v řízení o přestupku něco tvrdí, je jeho věcí, zda své tvrzení doloží či nikoliv. Otázkou by bylo, jak relevantní by takovýto výpis mohl být, vzhledem k výše uvedenému.

[9] **V replice** žalobce nejprve poznamenává, že vyjádření žalovaného obsahuje argumentaci pouze k některým z žalobních námitek. Dále poukazuje na nedostatečně iniciativní postup policistů, kteří v rozporu se svými povinnostmi nezajistili na místě všechny nezbytné důkazní prostředky. Žalobce souhlasí

se žalovaným v tom, že může činit potíže zjištění, jaké telefonní číslo měl mobilní telefon žalobce v době spáchání přestupku. Avšak nesouhlasí se žalovaným v tom, že by tato nesnadná důkazní situace měla být k tíži žalobce. Dále žalobce uvádí, že jelikož výpovědi policistů jsou jediným důkazem proti žalobci, bylo na místě podrobit jejich výpověď prověrce, tedy provést navrhovaný důkaz výpisem hovorů. V tomto směru odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 10. 3. 2009, sp. zn. 7 Tdo 185/2009. Žalobce rovněž nemůže souhlasit s tvrzením žalovaného, že je věcí žalobce, zda do spisu jako důkaz doloží výpis z telefonických hovorů, či nikoliv, resp. s jeho tvrzením, že pokud žalobce v řízení o přestupku něco tvrdí, je jeho věcí, zda své tvrzení doloží či nikoliv. Žalovaný si tak není vědom základní zásady řízení o trestním obvinění v širším smyslu, a to zásady vyšetřovací (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68). Závěrem má žalobce za to, že z obecného závěru o nestrannosti policistů jako svědků nelze *a priori* dovozovat vyšší váhu jejich výpovědi před tvrzením obviněného, což vyplývá z presumpce nevinny.

[10] Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 30. 11. 2015.

[11] Při jednání soudu žalobce odkázal na písemné vyhotovení žaloby a navrhl k důkazu výpis telefonních hovorů žalobce z předmětného dne.

[12] Ve vztahu k souzené věci **ze správního spisu** soud zjistil z oznámení přestupku ze dne 29. 6. 2015, že přestupek byl spáchán tak, jak je popsán v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Žalobce s přestupkem nesouhlasil a ve vyjádření uvedl „*za jízdy nebylo telefonováno, neboť v ruce jsem držel oplatek čok. a policii jsem předložil telefon (mobilní), abych prokázal, že na tel. číslo X nebylo ani v danou dobu telefonováno ani přijatý hovor. Je možné nechat od společnosti nechat výpis v danou dobu od 8:00 - 9:00 hod. Zjistit, jestli bylo z přístroje telefonováno nebo přijatý hovor. Obvinění policie není pravdivé.*“ Toto žalobce stvrdil svým podpisem.

[13] Podle evidenční karty řidiče měl žalobce nula bodů v hodnocení a záznamy o sedmi přestupcích.

[14] Dle protokolu o ústním jednání ze dne 5. 8. 2015 se ústní jednání konalo bez přítomnosti žalobce, ačkoli byl řádně předvolán, k jednání se dostavil pouze jeho zmocněnec Zdeněk Straka, který správnímu orgánu I. stupně předložil plnou moc pro celé řízení (č. I. 29 správního spisu).

[15] V průběhu ústního jednání byly za přítomnosti zmocněnce provedeny svědecké výpovědi nstržm. K. a nstržm. L.. Z obsahu svědeckých výpovědí shodně a jednoznačně vyplynulo, že oba svědkové viděli jak žalobce jako řidič motorového vozidla drží v pravé ruce u pravého ucha hovorové zařízení, které mělo tmavou barvu. Ve výhledu jim nebránila žádná překážka, viditelnost byla dobrá.

[16] Dne 19. 8. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí ve věci a zabýval se podrobně jednotlivými verzemi děje (policejní a žalobcovou) a jednotlivými důkazy. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že policisté mohli ze svých pozic vidět celou situaci tak, jak ji popsali a viděli, jak drží mobilní telefon v ruce a telefonuje. Hlídka stála v ulici Tovární ve směru jízdy žalobce, čelem k pozemní komunikaci. Verzi policistů nasvědčovala barva telefonu, obal oplatky měl barvu zelenou, jak uvedl svědek K.. Oba členové hlídky si byli svou výpovědí jistí, telefon byl v pravé ruce, tedy ze strany hlídky. Ve výhledu nebyla žádná překážka, policisté nevykonávali žádnou jinou činnost. Policisté měli vozidlo stále na dohled. Viditelnost nebyla snížena. Držení telefonu je vnímatelné pouhým zrakem. Okna vozidla žalobce jsou dostatečně velká, aby bylo vidět telefon v ruce řidiče. Pro nadbytečnost byl odmítnut návrh na dokazování výpisem hovorů.

[17] Dne 4. 9. 2015 doručil žalobce správnímu orgánu I. stupně blanketní odvolání. Správní orgán I. stupně tedy vyzval žalobce usnesením, nechť ve lhůtě 5 dnů od doručení usnesení doplní požadované náležitosti odvolání. Usnesení bylo doručeno zmocněnci žalobce do datové schránky dne 13. 9. 2015. Žalobce však na danou výzvu nereagoval a odvolání nedoplnil.

[18] Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na výkon činnosti policistů v rámci jejich pravomoci, na jejich svědecké výpovědi, které byly v souladu a osvědčily spáchání přestupku, záměna telefonu s oplatkem Delissa byla vyloučena. Oplatek byl položen na palubní desce a byl v zeleném obalu, neodpovídal předmětu drženému žalobcem v ruce za jízdy a telefonu, který žalobce policistům po zastavení ukázal. Svědecké výpovědi korespondují s úředními záznamy a oznámením přestupku. Právě držení telefonu bylo důvodem a předmětem kontroly a zastavení vozidla žalobce. K tomu, aby policisté viděli, jak žalobce drží telefon za jízdy, není třeba zvláštních, odborných znalostí ani zvláštního vybavení. Policisté viděli žalobce, jak drží telefon, ze svého stanoviště a dále pak za jízdy, když ho svým vozidlem následovali. Policisté byli zaměřeni na toto pozorování a sledování a výhledové podmínky nebyly sníženy vlivem překážek a počasí.

[19] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a ztotožnil se v daném případě se skutkovými a právními závěry správních orgánů obou stupňů.

[20] K zániku odpovědnosti za přestupek dle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán dne 10. 6. 2015 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 8. 12. 2015.

[21] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[22] Námitka, že nebyla respektována presumpce neviny, je nedůvodná. Přestupek byl jednoznačně prokázán svědeckými výpověďmi policistů,

které odpovídaly popisu děje v oznámení přestupku ze dne 10. 6. 2015 a ze dne 25. 6. 2015 a dále s úředními záznamy ze dne 10. 6. 2015 a ze dne 14. 6. 2015. Již v úředních záznamech je popsána podrobně verze žalobce o oplatce; okna vozidla žalobce nebyla zatmavena fóliemi, v místě se nenacházela žádná vegetace ani jiná překážka výhledu. Žalobce si dle úředního záznamu platí firmu “Neplaťte pokuty” a už kdysi jeden spor s policií vyhrál. Ve spise je založena fotodokumentace řidiče a jeho vozidla (vozidlo bylo bílé, žalobce měl světlé krátké vlasy a světlé triko s nápisy). Žalobce začal po zastavení před jednáním s policisty rychle jíst oplatek.

[23] Podle svědecké výpovědi policisty L. K. nad rámec obsahu úředních záznamů nebyl ve vozidle žalobce spolujezdec (což je vidět i na fotografii vozidla). Policista viděl, jak telefon vyčnívá částí přes ucho. Žalobce seděl ve vozidle sám. Policista si dobře pamatoval, že barva telefonu byla jiná než obal oplatky, kterou měl následně žalobce na palubní desce. Policista viděl žalobce s telefonem na vzdálenost 2,5 m. Ohledání telefonu policisté neprováděli, protože jim ho žalobce ukázal a skutková podstata se týká držení přístroje, nikoli telefonování.

[24] Policista P. L. jako svědek vypověděl nad rámec úředních záznamů, že viděl ve zpětném zrcátku jako spolujezdec, jak žalobce drží mobilní telefon za jízdy, když minul skrytou hlídku Policie ČR. Na křižovatce při stání na červenou žalobce zjistil, že je před ním policejní vozidlo, svědek vystoupil z auta a šel sdělit žalobci, kde má zastavit. V tu chvíli žalobce zašmátral levou rukou a zespodu vytáhl oplatek a začal ho konzumovat. Telefon už nedržel. Po delší debatě při projednávání žalobce uvedl, že si platí firmu “Neplaťte pokuty”, ať jej chrání před přestupky, tak chtěl, ať z toho něco má. To, že žalobce za jízdy držel telefon, bylo krásně vidět. Za jízdy obou vozidel (žalobcova i policejního) viděl svědek, jak žalobce drží telefon na vzdálenost 4 m. V tu dobu žalobce do telefonu mluvil, žádný tablet nebo něco podobného svědek neviděl, žalobce držel mobil poté při rozhovoru s policisty. Na dotaz zmocněnce, proč policisté neprovedli ohledání telefonu, svědek odpověděl, že byla dlouhá doba mezi zastavením vozidla a jednáním a navíc stáli na červenou, takže žalobce mohl využít dobu k tomu, aby vymazal výpis o hovor.

[25] Podle § 3 správního řádu *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

[26] Podle § 50 odst. 4 správního řádu *hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. K provedení důkazů lze podle § 51 odst. 1 správního řádu užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.*

[27] Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci a nelze

jej považovat za důkazní prostředek. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží svědecká výpověď osoby, která úřední záznam sepsala, nikoli tento záznam (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz).

[28] V dané věci proti sobě stály dvě verze skutkového stavu. Podle verze založené na výpovědích policistů držel stěžovatel při řízení vozidla v levé ruce mobilní telefon. Podle verze založené na tvrzení žalobce žádný telefon v ruce nedržel, držel oplatku. Případná přestupkověprávní relevance těchto verzí závisí na vyhodnocení obsahu a věrohodnosti dostupných důkazů.

[29] Žalobce lze shledat vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v držení mobilního telefonu v ruce při řízení motorového vozidla jen tehdy, pokud provedené důkazy po jejich vyhodnocení vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že žalobce mobilní telefon při řízení motorového vozidla držel v ruce. Nebude-li možno provedené dostupné důkazy takto vyhodnotit, zůstane pochybnost, zda žalobce skutečně držel v ruce při řízení motorového vozidla mobilní telefon a v takovém případě jej nelze shledat vinným ze spáchání přestupku.

[30] Postih žalobce za přestupek je opřen o výpovědi policistů. Při posouzení a hodnocení výpovědí policistů vycházely správní orgány mimo jiné z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 – 42, v němž se rovněž jednalo o přestupek spočívající v držení mobilního telefonu řidičem při řízení motorového vozidla. V tomto rozsudku vycházel Nejvyšší správní soud zejména ze závěru vysloveného již v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, v němž soud uvedl, že *„K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“*

[31] Správní orgány při aplikaci této přílehlavé judikatury postupovaly správně. Uvedený závěr je založen na klíčovém výchozím předpokladu, že o důvěryhodnosti výpovědi policisty není zpravidla důvodu pochybovat tehdy, není-li z žádných okolností patrné, že by měl na tom, jak bude věc, ke které vypovídá, vyřízena, jakýkoli zájem. Citovaná judikatura totiž vychází z úvahy, že je přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve své věci nestranná a je u ní pochopitelné, bude-li tvrdit pouze takové skutečnosti, které jsou jí ku prospěchu. Naopak u svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude spíše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Proto v posuzovaném případě soud dospěl k závěru, že policisté, kteří byli slyšeni jako svědci, neměli v tehdejší konkrétní situaci žádný zájem na způsobu vyřízení

věci, a proto je na ně nutno za daných okolností nahlížet jako na svědky důvěryhodné. V daném případě se neprokázalo a ani nevznikla žádná konkrétní pochybnost o nestrannosti policistů.

[32] Nedůvodná je námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, protože neuvedl úvahy o zavinění žalobce.

[33] Podle § 4 odst. 1 zákona o přestupcích *přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel*

- a) *věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo*
- b) *nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.*

[34] K naplnění skutkové podstaty projednávaného přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu není třeba úmyslu; postačuje, když je přestupek spáchán nedbalostní formou. Protože žalobce je držitelem řidičského oprávnění od roku 1976, je zjevné, že nejméně musel vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Ve správním ani soudním řízení správním nevyšla najevo žádná skutečnost ani pochybnost, proč by tak tomu nemělo být. Žádná okolnost vylučující protiprávnost nebyla zjištěna, ani namítána. Absence těchto úvah v napadených rozhodnutích neměly vliv na jejich zákonnost.

[35] Lichá je námitka, že žalobci nebyla doručena výzva k doplnění odvolání. Ze správního spisu se podává, že usnesení ze dne 9. 9. 2015 bylo doručeno do datové schránky zmocněnce žalobce dne 13. 9. 2015 v 16.01.26 h tím, že se do ní přihlásila oprávněná osoba (srov. č. I. 45a spisu správního orgánu I. stupně). Tuto skutečnost mohl žalobce ověřit nahlédnutím do spisu.

[36] Protože skutková podstata přestupku spočívá v držení telefonu, a nikoli v jeho používání při telefonování atd., shledal soud jako nadbytečné provádět důkaz výpisem hovorů.

[37] Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.

[38] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše dle § 60 odst. 1 s. ř. s.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 28. srpna 2017

Za správnost vyhotovení:
M. Ch.

JUDr. Martina Radkova, Ph. D., v. r.
samosoudkyně